

Маска чарівниці

КУПИТИ

Готика, напруга, таємниця та романтика в одному романі.

Життя С'юеллін з дитинства було оточене таємницею. Ранні роки вона провела без близьких, але нарешті возз'єдналася з батьками. Вони були щасливі в Австралії. Утім багато років батьки приховували від неї таємницю - вони втекли з Англії від гріхів, а вона сама - плід забороненого зв'язку. Несподівано доля дає можливість повернути те, що має належати їй за правом, - родовий замок батька. Щоправда, для цього доведеться піти на обман.

Маска чарівниці

ВІКТОРІЯ ГОЛТ

КСД

Mask
of the
Enchantress

VICTORIA HOLT

A Novel

Маска Чарівниця

ВІКТОРІЯ ГОЛТ

Роман

ХАРКІВ
2024 **КСД**

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
2024

ISBN 978-617-15-0755-5 (epub)

Жодну з частин цього видання не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі без письмового дозволу видавництва

Електронна версія зроблена за виданням:

Перекладено за виданням: Holt V. *Mask of the Enchantress : A Novel* / Victoria Holt. — New York : Doubleday, 1980. — 326 p.

Переклад з англійської Олени Соломарської

Голт В.

Г60 Маска чарівниці : роман / Вікторія Голт ; пер. з англ. О. Соломарської. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2024. — 448 с.

ISBN 978-617-12-9632-9

ISBN 978-0-38517-024-6 (англ.)

Сьюеллін ніколи не знала своєї справжньої сім'ї: її виховали суворі дядько й тітка. Утім, одного разу вона зустрічає своїх матір та батька, а також дізнається про існування зведеної сестри Сюзанни. Виявляється, Сьюеллін — позашлюбна дитина, а її батько належить до знаної родини Мейтлендів. Нарешті вона знаходить сім'ю, про яку завжди мріяла, але щастя тривало недовго: батьки й Сюзанна загинули під час виверження вулкана.

Думки про те, як би все могло скластися, якби вона зростала в замку, як її зведена сестра, ніколи не полишали Сьюеллін. І зараз дівчина розуміє, що це її шанс на життя, якого вона так прагнула. Тож вона приїжджає до замку Мейтленд і видає себе за Сюзанну, адже зведені сестри дивовижно схожі зовні.

Утім, маскарад, який вона влаштувала, виявився занадто правдоподібним. І тепер Сьюеллін доведеться виплутуватися з павутиння власної брехні.

УДК 821.111

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2024

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад і художнє оформлення, 2024

Три бажання в зачарованому лісі

Я в пастці. Я потрапила в павутиння, і мене мало тішить те, що це павутиння я сплела сама. Коли думаю про мас-штаби того, що скоїла, я ціпенію від жаху. Я поводитися негідно, можливо, злочинно. Щоранку, коли прокидаюся, наді мною нависає важка хмара, і я запитую себе, які нові нещастя чекають на мене сьогодні.

Як часто я шкодую, що дізналася про Сюзанну, Есмонда та інших, особливо про Сюзанну. Я воліла б ніколи не бачити замок Мейтленд, такий величний, такий вишуканий, з масивною брамою, сірими стінами й бастіонами, наче в середньовічному романі. Тоді я ніколи не піддалася б спокусі.

Спочатку все здавалося таким легким, а я була у відчаї.

«Це штарий діявул за твоєю спиною шпокушає тебе», — сказала б моя давня подруга Кугаба з острова Вулкан.

Це було правдою. Диявол спокушав мене, і я піддалася цій спокусі. Ось чому я тут, у замку Мейтленд, у пастці, у відчаї, шукаю спосіб розплутати ситуацію, яка з кожним днем стає дедалі небезпечнішою.

Усе почалося дуже давно — фактично ще до мого народження. Це історія моїх батька і матері, Сюзанни, а також моя власна. Уперше я усвідомила, що зі мною коїться щось дивне, коли мені виповнилося лише шість років.

Перші роки свого життя я провела в котеджі «Дика яблуня», що в селі Черрінгтоні. Над зеленою галявиною височіла церква, а в центрі села був ставок, біля якого кожного погожого дня старі люди займали місця на дерев'яній лавці і спілкувалися цілий ранок. Також на галявині було «травневе дерево» — стовп, прикрашений зеленим гіллям, навколо якого танцюють першого травня. На травневі свята селяни обирали королеву, і відбувалися чудові урочистості, за якими я спостерігала крізь отвори в дерев'яних венеціанських жалюзі на вікні вітальні, якщо мені вдавалося зникнути з поля зору суворої тітки Амелії.

Тітка Амелія і дядько Вільям були дуже релігійними людьми і вважали, що варто позбутися травневого стовпа й покінчити з такими язичницькими церемоніями, але, на щастя, решта людей була іншої думки.

Як же мені хотілося бути там, принести з лісу зелене гілля, взяти одну з гілок і танцювати навколо стовпа разом з першотравневими пустунами. Я думала, що бути обраною травневою королевою — це вершина блаженства. Але для цього потрібно було мати щонайменше шістнадцять років, а мені на той час не виповнилося й шести.

Я змирилася з дивностями мого життя і, мабуть, спокійно ще якийсь час жила б так і далі, якби не постійні недововки та натяки навколо мене.

Одного разу я почула, як тітка Амелія сказала:

— Не знаю, чи правильно ми вчинили, Вільяме. Міс Анабель благала мене, і я поступилася.

— Це ж гроші, — нагадав їй дядько Вільям.

— Але це потурання гріху, ось що це таке.

Дядько Вільям запевнив її, що ніхто не може сказати, що вони згрішили.

— Ми потураємо грішниці, Вільяме, — наполягала вона.

Вільям відповів, що їх не можна звинувачувати. Вони роблять те, за що їм платять, і, можливо, їм вдалося вирвати душу з пекельного вогню.

— Гріхи батьків переходять на дітей, — нагадала йому тітка Амелія.

Він лише кивнув головою і пішов до сараю, де різьбив різдвяні ясла для церкви.

Я почала усвідомлювати, що дядько Вільям, на відміну від тітки Амелії, мало переймається тим, щоб бути завжди зразковим. Час від часу він усміхався, щоправда, це була досить крива посмішка, ніби він соромився її, але іноді вона все ж таки з'являлася. Одного разу, коли він побачив, що я дивлюся крізь жалюзі на першотравневі святкування, вийшов з кімнати, нічого мені не сказавши.

Звичайно, я пишу про це багато років по тому, але думаю, що дуже рано почала усвідомлювати, що в селі Черрінгтоні ширяться якісь чутки про мене. Дядько Вільям і тітка Амелія були невідповідною парою для виховання маленької дитини.

Метті Грей, яка мешкала в одному з котеджів на зеленій галявині і зазвичай сиділа біля своїх дверей літніми днями, у селі називали «дивачкою». Мені подобалося спілкуватися з Метті тільки-но траплялася нагода. Вона знала про це, і коли я наближалася, видавала дивні хрипкі звуки, а її огрядне тіло здригалось, що було її способом

сміятися. Вона кликала мене й просила сісти біля її ніг. Метті називала мене «бідною крихіткою» і просила свого онука Тома добре ставитися до маленької Сьюеллін.

Мені радше подобалося моє ім'я. Воно походить від імені Сьюзен Еллен. Я думаю, що два слова поєднали в одне, бо дві голосні «е» збігаються. Я вважала, що це гарне ім'я. Самобутнє. У нашому селі було багато Еллен, і мешкала Сьюзен, яку звали Сью. Але Сьюеллін була унікальною.

Том слухався бабусі. Він не дозволяв іншим дітям дражнити мене, бо я була не така, як усі. Я ходила до початкової школи, якою керувала колишня гувернантка доньки сквайра в маєтку. Коли молода леді вже не потребувала її послуг, жінка винайняла невеличкий будиночок неподалік від церкви й відкрила школу, яку відвідували сільські діти, зокрема й Ентоні, син доньки сквайра. Приблизно за рік йому планували найняти репетитора, а після цього відправити до школи-інтернату. Ми були різношерстою спільнотою, яка збиралася у вітальні міс Брент і дерев'яними паличками вишкрябувала літери на тацях з піском, скандуючи наші тексти. Нас було двадцяттеро дітей віком від п'яти до одинадцяти років з усіх прошарків суспільства. Одні діти припиняли навчання в одинадцять років, а інші й далі навчалися. Крім спадкоємця сквайра, тут були доньки лікаря і троє дітей місцевого фермера, а ще були й такі, як Том Грей. Серед них я була єдиною особливою дівчинкою.

Річ у тім, що моя особа була оповита якоюсь таємницею. Я потрапила до села вже після свого народження. Поява на світ більшості дітей — подія, яку широко обговорюють, перш ніж народиться малюк. А от я була інакшою. Я жила з подружжям, яке видавалося нездатним узяти на себе відповідальність за дитину. Я завжди була добре одягнена, а іноді носила речі, які коштували дорожче, ніж дозволяв статус моїх опікунів.

А ще були візити. Раз на місяць приїздила *Вона*.

Вона була дуже гарною. Вона приїжджала до котеджу в станційному екіпажі, і мене кликали до вітальні побачитися з нею. Я розуміла, що це важлива подія, тому що вітальнею користувалися тільки в дуже особливих випадках, наприклад, тоді, коли приходив вікарій. Венеціанські жалюзі завжди були опущені, щоб не пропускати сонця, бо боялися, що від нього може вицвісти килим або зіпсуються меблі.

У кімнаті панувала якась атмосфера святості. Припускаю, що це було через зображення Христа на хресті або святого Стефана з безліччю стріл, що стирчали в ньому, а кров сочилася з його ран. Вони були розташовані поруч із портретом нашої королеви в молодості, яка видавалася дуже суворою, зневажливою і невдоволеною. Кімната пригнічувала мене, і тільки такі події, як травневе свято, спокушали мене зазирати крізь жалюзі на веселі ігрища на зеленій галявині.

Коли *Вона* з'являлася там, кімната перетворювалася. Вона завжди чудово одягалася: носила блузки, які, здавалося, завжди були прикрашені рюшами і стрічками, довгі, звужені донизу спідниці та маленькі капелюшки, оздоблені перами й бантиками зі стрічок.

Вона завжди казала: «Привіт, Сьюеллін!», ніби трохи ніяковіючи переді мною. Потім простягала руку, і я підбігала до неї. Вона брала мене на руки й оглядала так пильно, що я подумки запитувала себе, чи прямий проділ у моєму волоссі і чи не забула я помити за вухами.

Ми сиділи поруч на дивані. Взагалі-то я ненавиділа цей диван. Він був набитий кінським волосом і лоскотав мені ноги навіть крізь панчохи, але я не помічала цього, коли вона була поряд. Вона ставила мені багато запитань, і всі вони стосувалися мене: що я люблю їсти? чи було мені холодно взимку? що я робила в школі? чи ніхто мене не ображає? Коли я навчилася читати, вона просила, щоб я показала їй, як добре у мене виходить. Вона міцно притискала мене до себе, а коли екіпаж повертався, щоб відвезти її на вокзал, обіймала, і в цю мить здавалося, що от-от заплаче.

Мені це дуже лестило, бо хоча вона й розмовляла досить довго з тіткою Амелією, коли мене відсилали з вітальні, усе ж таки здавалося, що відвідувала саме мене.

Після її від'їзду в оселі все видавалося інакшим. Дядько Вільям мав такий вигляд, ніби щосили намагався стримати усмішку, яка розпливалася на його обличчі, а тітка Амелія продовжувала бурмотіти собі під ніс: «Не знаю. Не знаю».

У селі, звичайно, помітили ці візити. Джеймс, який керував екіпажем, та начальник станції шепотілися за її спиною. Згодом я зрозуміла, що вони зробили власні висновки, які навряд чи можна було назвати туманними. Не сумніваюся, що мала б дізнатися про це раніше, якби не наказ Метті Грей її онукові наглядати за мною. Том чітко дав усім зрозуміти, що я під його опікою і що будь-хто, хто мене

образить, матиме справу з ним. Я любила Тома, і хоча він ніколи не спускався до довгих розмов зі мною, проте я вважала його своїм захисником, своїм лицарем у блискучих обладунках, своїм Лоенгріном.

Але навіть Том не міг завадити дітям шепотітися про мене. А одного разу Ентоні Фелтон помітив родимку на моєму підборідді з правого боку, трохи нижче рота.

— Подивіться на цю пляму на обличчі Сьюеллін! — вигукнув він. — Це місце, де її поцілував диявол.

Усі вони слухали з округленими очима, поки він розповідав, що диявол приходить опівночі та обирає своїх. Потім він цілує їх, і там, де він торкнувся, залишається слід.

— Дурниці, — сказала я. — Багато людей мають родимки.

— Є особливий вид родимок, — похмуро відповів Ентоні. — Я впізнаю їх, коли їх бачу. Якось я бачив відьму, і в неї була така сама родимка біля рота... Ось тут.

Вони з острахом дивилися на мене.

— Вона не схожа на відьму, — наважилася Джейн Мотлі.

Я була абсолютно впевнена, що не схожа. На мені ошатна сіра сукня, каштанове волосся, строго зачесане назад із чола, зібране на маківці й заплетене у дві кіски, кожна з яких перев'язана темно-синьою стрічкою. Гарний акуратний відповідний стиль, як часто казала тітка Амелія, коли я хотіла розпустити волосся.

— Відьми можуть змінювати зовнішність, — пояснив Ентоні.

— Я завжди знала, що в Сьюеллін є щось особливе, — зауважила Джилл, донька коваля.

— Який він... диявол? — запитав хтось.

— Не знаю, — відповіла я, — бо ніколи його не бачила.

— Не вірте їй, — заперечив Ентоні Фелтон. — На ній диявольська мітка.

— Ти дурний хлопчисько! — вигукнула я. — І ніхто б тебе не слухав, якби ти не був онуком сквайра!

— Відьма, — повторив Ентоні.

Того дня Тома не було в школі. Він допомагав батькові копати картоплю.

Я була налякана. Вони всі дивилися на мене так дивно. І я раптом усвідомила свою ізольованість, відмінність від стада.

Це було дивне почуття — з одного боку, радість від того, що я була інакшою, а з іншого — страх.

Потім прийшла міс Брент і перешіптування враз припинилися. А коли уроки закінчилися, я швидко вибігла зі школи. Я боялася тих дітей через те, що побачила в їхніх очах. Вони справді вірили, що вночі до мене прийшов диявол і поставив свою мітку.

Я побігла через галявину до Метті Грей, яка сиділа біля своїх дверей, склавши руки на колінах, коло неї стояв кухоль пива.

Вона гукнула мене:

— Куди ти біжиш, наче за тобою диявол женеться?

Холодний страх охопив мене. Я озирнулася через плече.

Метті розреготалася.

— Це така приказка. За тобою немає жодного диявола. А ти наче зовсім з глузду з'їхала, якщо так думаєш.

Я присіла біля її ніг.

— Де Том? — запитала я.

— Усе ще викопує бульби. Цього року гарний врожай. — Вона облизала губи. — З гарною бульбою ніщо не зрівняється. Уся гаряча й розсипчаста в кожушках. Вона найсмачніша, Сьюеллін.

Я сказала:

— Це через родимку на моєму обличчі.

Вона уважно подивилася на мене.

— А що це? — запитала вона. — О, це красива мушка.

— Подейкують, тут мене поцілував диявол.

— Хто таке каже?

— У школі.

— Вони не мають права так казати. Я скажу Тому. Він це припинить.

— Тоді чому вона там, Метті?

— О, іноді це від народження. Люди народжуються з різними родимими плямами. От двоюрідна сестра моєї тітки народилася з цяточкою, схожою на китицю полуниць на обличчі... бо її мати смакувала полуницями ще до її народження.

«Чому моя мама захотіла, щоб я з'явилася на світ з такою цяточкою на обличчі?» — подумала я.

А де ж моя мама? Це була ще одна річ, що викликала здивування. Я не мала матері. Я не мала батька. У селі були сироти, але вони знали, хто їхні батьки. Різниця була в тому, що я цього не знала.

— Ну, хто може таке знати, голубонько? — заспокоювала мене Метті. — З усіма нами щось таке трапляється час від часу. Я знала дівчинку, яка народилася з шістьма пальцями. Оце було нелегко приховати. Що таке родимка, якої ніхто не помічав раніше? Я скажу тобі дещо. Я вважаю, що вона дуже гарна. Є люди, які багато експериментують з такими родимками. Вони затемнюють їх, щоб привернути до себе увагу. Тобі не варто через це хвилюватися.

Метті була однією з найбільших розрадниць, яких я коли-небудь знала у своєму житті. Вона була так задоволена своєю долею, хоча й мешкала в темному маленькому котеджі — «одна кімната нагорі, одна внизу, трохи простору позаду, де я можу прати й куховарити, і вбиральня в кінці саду», — так вона описувала його. Він розташовувався по сусідству з будинком її сина, батька Тома.

— Поруч, але не надто близько, — казала вона, — як і годиться.

І якщо дні були достатньо сухими, щоб вона могла сидіти просто неба і спостерігати за тим, що відбувається довкола, то більш нічого й не потрібно.

Тітка Амелія обурювалася тим, що вона сидить біля дверей і затьмарює собою красу галявини, але Метті жила так, як хотіла, і отримувала від цього таке задоволення, яке мало кому вдається досягти.

Коли наступного дня я прийшла до школи, Ентоні Фелтон підійшов до мене і прошепотів на вухо:

— Ти байстрючка.

Я витріщилася на нього. Я чула, як це слово вживають у лайці, і була готова дати йому відсіч. Але саме тоді підійшов Том, і Ентоні одразу ж відсахнувся.

— Томе, — прошепотіла я, — він назвав мене байстрючкою.

— Не зважай, — відповів Том і таємниче додав: — Це не та байстрючка, про яку ти думаєш.

Це дуже збентежило мене тоді.

За два чи три дні до мого шостого дня народження тітка Амелія покликала мене до вітальні, щоб поговорити зі мною. Це була дуже урочиста подія, і я з острахом чекала, що вона мені скаже.

Був перший день вересня, і сонячний промінь пробився крізь одну зі щілин у жалюзі, яку не було належним чином зачинено. Зараз я бачу все це так чітко: диван із кінського волосу, крісла, набиті тим самим

волосом, на які, на щастя, рідко сідали, а чохли клали переважно просто на спинки; у кутку ще якісь речі з орнаментом, з яких двічі на тиждень витирали пил; ікони на стіні, портрет молодої королеви, на якому вона видавалася дуже неприємною, зі складеними руками й Орденom Підв'язки на дуже похилих плечах. У тій кімнаті зовсім не було святковості, і саме тому сонячний промінчик там був недоречним. Я була впевнена, що тітка Амелія помітить це і незабаром затулить його.

Але вона цього не зробила. Очевидно, була дуже заклопотаною і навіть стурбованою.

— Міс Анабель приїде третього, — сказала вона.

Третього вересня був мій день народження.

Стиснувши руки, я чекала на продовження. Міс Анабель завжди приїздила на мій день народження.

— Вона хоче приготувати для тебе невеличкий подарунок.

Моє серце стало калатати. Я чекала, затамувавши подих.

— *Якщо* добре поводитимешся, — продовжила тітка Амелія.

Це було звичайне застереження, тому я не звернула на нього особливої уваги. Вона вела далі:

— Ти одягнеш свою недільну сукню, хоча це буде четвер.

Вдягти недільну сукню у четвер щось та значить!

Її губи міцно стулилися. Я бачила, що вона не схвалює цієї зустрічі.

— Вона збирається забрати тебе на цілий день.

Я була вражена. Я ледве стримувалася. Мені хотілося підстрибувати на кріслі з кінським волосом.

— Ми повинні переконатися, що все гаразд, — сказала тітка Амелія. — Я б не хотіла, щоб міс Анабель подумала, що ми не виховали тебе як справжню леді.

Я вигукнула, що все буде добре. Я не забуду нічого з того, чого мене навчили. Не розмовлятиму з напханим ротом. Маю тримати хустинку напоготові на випадок, якщо вона знадобиться. Не буду мугикати. Завжди пам'ятатиму, що треба дочекатися, поки зі мною заговорять, перш ніж щось сказати самій.

— Дуже добре, — підтакнула тітка Амелія, а пізніше я почула, як вона каже дядькові Вільяму: — Про що вона думає? Мені це не подобається. Це турбує дитину.

Настав великий день. Мій шостий день народження. Я взула чорні черевики на гудзиках, одягла бавовняну сукню і темно-синю куртку. На руках темно-сині рукавички, а на голові солом'яний капелюшок з резинкою під підборіддям.

Екіпаж доставив зі станції міс Анабель, а коли він повертався назад, у ньому сиділа і я.

Того дня панна Анабель була інакшою. Мені спало на думку, що вона дещо боїться тітки Амелії. Вона постійно сміялася, брала мене за руки і сказала два чи три рази:

— Це дуже мило, Сьюеллін.

Ми сіли в потяг, супроводжувані допитливим поглядом начальника станції, і незабаром рушили. Я не пригадувала, щоб коли-небудь раніше їздила потягом, і не знала, що мене найбільше хвилює: стукіт коліс, які, здавалося, співали веселу пісеньку, чи поля та ліси, що проносилися повз. Однак найбільше я раділа тому, що поряд була міс Анабель, яка притискала до мене. Час від часу вона стискала мою руку.

Мені хотілося поставити міс Анабелі багато запитань, проте я пам'ятала, що пообіцяла тітці Амелії поводитися як добре вихована дитина.

— Ти мовчиш, Сьюеллін, — зауважила міс Анабель, і я пояснила, що не повинна розмовляти, поки зі мною не заговорять.

Вона розсміялася. У неї був сміх, схожий на булькотіння, що мені хотілося сміятися щоразу, коли я його чула.

— О, забудь про це, — сказала вона. — Я хочу, щоб ти розмовляла зі мною, коли забажаєш. Я хочу, щоб ти розповідала мені про все, що спадає тобі на думку.

Як не дивно, після скасування заборони я втратила дар слова. Я сказала:

— Ви запитайте мене про щось, а я вам відповім.

Вона обійняла мене і пригорнула до себе.

— Я хочу, щоб ти сказала, що ти щаслива. Тобі подобаються дядько Вільям і тітка Амелія?

— Вони дуже хороші, — відповіла я. — Я думаю, що тітка Амелія краща за дядька Вільяма.

— Він недобрий до тебе? — швидко запитала вона.

— О, ні. У якомусь сенсі він навіть добріший. Але тітка Амелія настільки правильна, що їй важко бути доброю. Вона ніколи не сміється...

Я зупинилася, бо міс Анабель почала голосно сміятися, і мені здалося, що я кажу, ніби тітка не добра людина.

Вона пригорнула мене і сказала:

— О, Сьюеллін... ти така ще маленька дівчинка.

— Я не маленька, — відповіла я. — Я більша за Клару Фін і Джейн Мотлі. А вони старші за мене.

Анабель міцно притиснула мене до себе, щоб я не бачила її обличчя, і я подумала, що вона не хоче, щоб я його бачила.

Потяг зупинився, і вона підвелася.

— Ми виходимо тут, — сказала вона.

Вона взяла мене за руку, і ми вийшли. Ми майже бігли вздовж платформи. На вулиці стояла бричка, в якій сиділа якась жінка.

— О, Джанет! — вигукнула міс Анабель. — Я знала, що ти приїдеш!

— Це неправильно, — сказала жінка, дивлячись на мене.

Вона мала бліде обличчя, каштанове волосся, зачесане на вуха й зібране в пучок ззаду, і коричневий капелюшок зі стрічкою, зав'язаною під підборіддям. Вона раптом здалася мені схожою на дядька Вільяма, бо я помітила, що жінка намагається стримати усмішку.

— Отже, це та дитина, міс, — сказала вона.

— Це Сьюеллін, — відповіла міс Анабель.

Джанет клацнула язиком.

— Не знаю, чому я... — почала вона.

— Джанет, ти чудово проведеш час. Кошик тут?

— Так, як ви і веліли, міс.

— Сьюеллін, — покликала мене міс Анабель, — залізай сюди. Ми їдемо кататися.

Джанет сиділа попереду, тримаючи віжки. Ми з міс Анабеллю були позаду. Міс Анабель міцно тримала мене за руку. Вона знову сміялася.

Бричка рушила з місця, і незабаром ми вже їхали зеленими алеями. Мені хотілося, щоб це тривало вічно. Я наче потрапила в зачарований світ. Дерев тільки-но починали вкриватися зеленню, а в повітрі висів легкий туман, який затьмарював сонячне світло, і це надавало пейзажу певної загадковості.

— Тобі тепло, Сьюеллін? — запитала міс Анабель.

Я радісно кивнула. Мені не хотілося говорити. Я боялася порушити заклання, боялася, що прокинуся у своєму ліжку і зрозумію, що все це мені наснилося. Я намагалася ловити кожну мить й утримувати її, кажучи собі: «Зараз». Звичайно, це «завжди» тут і зараз, але я прагнула, щоб ця мить залишилася зі мною назавжди.

Я була надто схвильованою і майже безмежно щасливою.

Коли бричка раптово зупинилася, я розчаровано зітхнула. Але це було ще не все.

— Це те місце, — сказала Джанет. — І, міс Анабеле, я вважаю, що ми занадто близько, щоб почуватися спокійно.

— О, облиш, Джанет. Тут цілком безпечно. Котра година?

Джанет подивилася на годинник, прикріплений до її чорної блузки.

— Пів на дванадцятку, — сказала вона.

Міс Анабель кивнула.

— Візьми кошик, — сказала вона. — Приготуй все необхідне. Ми зі Сьюеллін трохи прогуляємося. Ти не заперечуєш, Сьюеллін?

Я ствердно кивнула. Мені сподобалося б усе, що я робила б разом з міс Анабеллю.

— Будьте обережні, міс, — сказала Джанет. — Якщо вас побачать...

— Нас ніхто не побачить. Точно, не побачать. Ми ж не підійдемо так близько.

— Сподіваюся, що ні.

Міс Анабель узяла мене за руку, і ми пішли.

— Вона, здається, досить роздратована, — сказала я.

— Вона обережна.

— Чому?

— Не любить ризикувати.

Я не розуміла, про що говорить міс Анабель, і була надто щасливою, щоб перейматися цим.

— Ходімо до лісу, — сказала вона — Я хочу тобі дещо показати. Біжімо.

І ми побігли по траві, маневруючи між деревами.

— Спробуй мене спіймати! — гукнула міс Анабель.

Мені майже вдалося, але вона засміялася і вислизнула від мене.

У мене перехопило подих, я була ще щасливішою, ніж у потязі та бричці. Дерева порідшали, і ми опинилися на узліссі.

— Сьюеллін, — тихо сказала вона. — Поглянь.

І от він відкрився перед нами, приблизно за чверть милі звідси, під невеликим нахилом із ровом навколо. Я чітко бачила його. Він був схожий на замок із казки чи сну.

— Що ти про нього думаєш? — запитала вона.

— Він... справжній? — запитала я.

— О так... він справжній.

У мене завжди була чудова зорова пам'ять: лише раз подивившись на щось, могла запам'ятати з усіма деталями. Отже, мені вдалося пронести образ замку Мейтленд у своїй пам'яті крізь роки. Я описую його таким, яким знаю його зараз. А в шестирічному віці, коли вперше побачила його, у ньому було щось магічне, що закарбувалося в моїй пам'яті на довгі роки, майже як сон.

Замок був величний і таємничий. Він був обнесений високими мурами, а по чотирьох кутах височіли масивні барабанні вежі, на кожному фланзі — квадратна вежа і традиційна брама з підйомними воротами. У мурах було прорізано довгі вузькі щілини у вікнах. Парапет надбрамної вежі, що захищав портал унизу, був страшним нагадуванням про те, що колись з нього виливали киплячу олію на кожного, хто наважувався спробувати зламати оборону.

За мурами відкривалися проходи, з яких захисники замку могли атакувати стрілами. Про все це я дізналася набагато пізніше; я побачила кожний карниз, кожную бійницю, кожен виток гвинтових сходів. Але відтоді він цілковито зачарував мене. Це було так, ніби він заволодів мною. Згодом мені подобалося думати, що він спонукав мене чинити так, як я вчинила.

А тоді я могла лише безмовно стояти поруч із міс Анабеллю і дивитися на нього.

Я почула, як вона засміялася і прошепотіла:

— Тобі подобається?

Подобається? Здавалося, це слово було цілком недоречним, щоб поділитися враженнями від замку. Це було найдивовижніше, що я коли-небудь бачила. У вітальні міс Брент висіла картина Віндзорського замку, і він був прекрасний. Але тут усе було інакшим. Усе було справжнім. Я бачила, як вересневе сонце вихоплює гострі шматочки кременю на стінах і змушує їх виблискувати.

Вона чекала на мою відповідь.

— Він... прекрасний. Справжній.

— О, він справжній, — відповіла міс Анабель. — Він височіє тут уже сімсот років.

— Сімсот років! — повторила я.

— Довго, еге ж? А ти живеш на цій землі лише шість років. Я рада, що тобі подобається.

— А тут хтось живе?

— О так, різні люди тут мешкають.

— Лицарі... — прошепотіла я. — Можливо, королева.

— Ні, не королева, та й лицарів в обладунках тепер не існує... навіть у семисотлітніх замках...

Раптом неподалік з'явилося четверо осіб — дівчинка з трьома хлопцями. Вони їхали верхи через галявину перед замковим ровом. Дівчинка їхала на поні, вона привернула мою увагу, бо була приблизно мого віку. Хлопці були старші.

Міс Анабель різко затамувала подих. Вона поклала руку на моє плече й потягнула мене в кущі.

— Усе гаразд, — прошепотіла вона, ніби сама до себе. — Вони прямують до замку.

— Вони там мешкають? — запитала я.

— Не всі. Сюзанна та Есмонд там живуть. Малколм і Гарт гостюють.

— Сюзанна, — сказала я. — Це трохи схоже на моє ім'я.

— О, так, схоже.

Я спостерігала, як вершники проїхали по мосту, що перетинав рів, потім під сторожовою брамою і в'їхали до замку.

Їхня поява глибоко вразила міс Анабель. Вона раптово схопила мене за руку, і я згадала наказ тітки Амелії не розмовляти, поки зі мною не заговорять.

Міс Анабель почала бігати між деревами. Я спробувала її наздогнати, і ми знову розсміялися.

Ми вибігли на галявину в лісі, а там Джанет уже розпакувала кошик, розстелила скатертину на траві й розкладала тарілки, ножі та виделки.

— Ми трохи почекаємо, — сказала міс Анабель.

Джанет кивнула, стиснувши губи так, ніби хотіла сказати щось не дуже приємне.

Міс Анабель це помітила, бо зауважила:

— Це тебе не стосується, Джанет.

— О ні, — відповіла Джанет, схожа на курку зі скуйовдженим пір'ям, — я добре це знаю. Я просто роблю те, що мені кажуть.

Міс Анабель трохи підштовхнула її. Потім сказала:

— Слухайте.

Ми прислухалися. Я почула чіткий стукіт кінських копит.

— Це він, — мовила міс Анабель.

— Будьте обережні, міс, — попередила Джанет. — Це може бути не він.

У полі зору з'явився чоловік на коні. Анабель радісно скрикнула й побігла йому назустріч.

Він зіскочив з коня і прив'язав його до дерева. Міс Анабель, яка сама була високою жінкою, раптом здалася дуже маленькою поруч із ним.

Він поклав руки їй на плечі й кілька секунд дивився на неї. Потім запитав:

— Де вона?

Міс Анабель простягнула руку, і я підбігла до неї.

— Це Сьюеллін, — сказала вона.

Я зробила реверанс, як мене вчили поводитися перед такими людьми, як сквайр та вікарій. Він підняв мене на руки і тримав, уважно розглядаючи.

— Ну, — сказав він, — вона *дійсно* зовсім маленька.

— Їй лише шість років, не забувай, — відповіла міс Анабель. — А кого ти чекав? Амазонку? І вона зависока для свого віку. Чи не так, Сьюеллін?

Я відповіла, що вища за Клару Фін і Джейн Мотлі, які старші від мене.

— Що ж, — сказав він, — це прекрасно. Я радий, що ти перевершила тих двох.

— Але ж ви їх не знаєте, — зауважила я.

І вони обоє розсміялися.

Він опустил мене на землю й погладив по голові. Моє волосся сьогодні було розпущене. Міс Анабель не любила, коли воно було заплетене в кіски.

— Зараз будемо їсти, — сказала міс Анабель. — Джанет уже все приготувала. Вона прошепотіла чоловікові:

— Вона дуже незадоволена, запевняю тебе.

— Мене не треба запевняти в цьому, — відповів він.

— Вона думає, що це ще одна моя божевільна витівка.

— А хіба не так?

— Ну, знаєш, ти ж волів цього так само сильно, як і я.

Він усе ще тримав руку на моїй голові. Він скуйовдив моє волосся і сказав:

— Здається, так.

Спочатку я шкодувала, що вони з Джанет були поруч. Я прагнула, щоб міс Анабель належала тільки мені. Але згодом я змінила думку. Мені лише хотілося позбутися Джанет. Вона сиділа трохи осторонь від нас і за виразом обличчя була схожа на тітку Амелію, а це так само нагадало неприємну правду про те, що цей чарівний день закінчиться. І тоді я повернуся до будинку на галявині з самими лише спогадами про нього. Проте поки тривало «зараз», і це «зараз» було прекрасним.

Ми сіли їсти, і я опинилася між міс Анабеллю і цим чоловіком. Один чи два рази вона назвала його на ім'я — Джоел. Мені не сказали, як я маю до нього звертатися, через що я почувалася дещо некомфортно. Було в ньому щось таке, що не давало можливості ігнорувати його присутність. Я відчувала, що Джанет побоюється його. Вона не розмовляла з ним так, як з міс Анабеллю. Звертаючись до нього, вона називала його «сер».

Він мав темно-карі очі й волосся світлішого відтінку. На підборідді була ямка, і він мав дуже міцні білі зуби. Я звернула увагу на його білі, сильні на вигляд руки, а на мізинці у нього був перстень-печатка.

Здавалося, він спостерігав за мною і міс Анабеллю, а міс Анабель спостерігала за нами обома. Джанет, яка сиділа трохи далі, принесла своє в'язання, і її спиці клацали, висловлюючи невдоволення так само чітко, як і її стиснуті губи.

Міс Анабель запитувала мене про котедж «Дика яблуня», тітку Амелію та дядька Вільяма. Багато з цих запитань вона вже ставила мені раніше, і я зрозуміла, що вона це робить для того, щоб цей чоловік міг почути відповіді. Він уважно слухав і час від часу кивав головою.

Їжа була дуже смачною. Або, можливо, я була так зачарована, що сприймала все інакше. Там були курка, хліб з хрусткою скоринкою і якісь соління, яких я ніколи раніше не куштувала.

— О! — вигукнула міс Анабель. — Сьюеллін дісталася кісточка бажань.

Вона взяла кісточку курки з моєї тарілки й підняла її вгору.

— Ну ж бо, Сьюеллін, ламай її разом зі мною. Якщо дістанеш більшу частину, зможеш загадати бажання.

— Три бажання, — заперечив чоловік.

— Ти ж знаєш, Джоеле, що лише одне, — не погодилася міс Анабель.

— Сьогодні три, — наполог він. — Це особливий день народження. Ти що, забула?

— Звісно, це особливий день. Тож особливі бажання. А тепер змагання.

— Ти знаєш, що мусиш робити, Сьюеллін, — сказала міс Анабель.

Вона взяла кісточку.

— Ти обертаєш свій мізинець із цього боку, а я — із цього, і ми ламаємо. У кого кісточка буде більшою, той і загадає бажання.

— Три бажання, — виправив Джоел.

— Але є одна умова, — сказала міс Анабель. — Ти не повинна розповідати про свої бажання. Готова?

Ми скрутили мізинці навколо кісточки. З'явилася тріщина. Кістка зламалася, і я залементувала, бо більша її частина була в моїй руці.

— Сьюеллін виграла! — вигукнула міс Анабель.

— Заплющ очі і загадай свої бажання, — сказав Джоел.

Я сиділа, тримаючи кісточку в руці, і запитувала себе, чого я хочу найбільше. Я хотіла, щоб цей день тривав вічно, але було б нерозумно побажати це, тому що ніщо, навіть курячі кісточки, не могли б здійснити таке бажання. Я замислилася. Я завжди прагнула мати батька і матір; і перш ніж це усвідомила, я захотіла саме цього, але не просто батька і матір. Я бажала мати такого батька, як Джоел, і таку матір, як міс Анабель. Ось так вичерпалися мої два бажання. Я не хотіла жити в котеджі «Дика яблуня». Я бажала жити з власними батьком і матір'ю.

Три бажання було загадано.

Я розплющила очі. Вони обоє пильно дивилися на мене.

— Ти загадала свої бажання? — запитала міс Анабель.

Я кивнула і стиснула губи. Було дуже важливо, щоб вони здійснилися.

Потім ми куштували тістечка з вишневим джемом, вони були дуже смачними. І коли я кусала солодке тістечко, то думала, що не може бути більшого щастя, ніж це.

Джоел запитав мене, чи я колись їздила верхи.

Я відповіла, що ні.

— А варто було б, — сказав він, дивлячись на міс Анабель.

— Я можу поговорити з твоєю тіткою Амелією, — запропонувала міс Анабель.

Джоел підвівся і простягнув мені руку.

— Ходімо, подивимося, чи це тобі сподобається, — сказав він.

Я підійшла з ним до його коня, він підняв мене й посадив на нього. Він провів коня повз дерева. Я думала, що це найзворушливіша мить у моєму житті. Потім раптом він заскочив позаду мене, і ми почали швидко їхати. Ми проминули дерева в лісі й опинилися в полі. Кінь мчав галопом, і я на мить замислилася:

— Можливо, він і є диявол, який прийшов і хоче забрати мене.

Утім, хоч як це не дивно, мені було байдуже. Я хотіла, щоб він забрав мене. Я прагнула залишитися з ним і міс Анабеллю до кінця свого життя. Мені було байдуже, що він був дияволом. Якщо тітка Амелія і дядько Вільям були святими, то я віддавала перевагу дияволу. Я відчувала, що міс Анабель буде разом із ним... і якщо я перебуватиму з одним із них, то буду й з іншим.

Але ця захоплива прогулянка закінчилася, і кінь знову повільно попрямував крізь дерева до галявини, де Джанет збирала залишки пікніка і клала кошик у бричку.

Джоел зіскочив з коня і зняв мене.

Мені було невимовно сумно, бо я знала, що мій візит до зачарованого лісу з його далеким замком закінчився. Це було схоже на прекрасний сон, і я щосили намагалася не прокидатися. Але знала, що мушу прокинутися.

Він підняв мене на руки й поцілував. Я обійняла його за шию і сказала:

— Це була чудова поїздка.

— Я ніколи так не насолоджувався поїздкою, — підхопив він.

Міс Анабель дивилася на нас так, ніби не знала, сміятися їй чи плакати, але, оскільки вона була міс Анабеллю, зрештою розсміялася.

Він сів на коня й рушив слідом за бричкою. Ми з міс Анабеллю влаштувалися всередині. Він поїхав в одному напрямку, а ми попрямували в іншому — до залізничної станції.

Там ми зійшли.

— Не забудь зустріти мій потяг, Джанет, — сказала міс Анабель.

Це було сумне нагадування про те, що день майже закінчився і я скоро повернуся до котеджу «Дика яблуня», а події цього дня стануть уже спогадами. Ми сиділи в потязі пліч-о-пліч, міцно тримаючись за руки, наче хотіли ніколи не розлучатися. Як швидко він мчав! Як я прагнула його затримати! Колеса сміялися з мене, повторюючи знову і знову: «Скоро повернемося! Скоро повернемося!»

Коли ми вже були майже на місці, міс Анабель обійняла мене й запитала:

— Що ти загадала, Сьюеллін?

— О, я не повинна розповідати! — вигукнула я. — Якщо я скажу, вони ніколи не здійсняться, а я не зможу цього витримати!

— Це були такі важливі бажання?

Я схвально кивнула.

Вона трохи помовчала, а потім сказала:

— Це не зовсім правда, що ти не повинна *нікому* розповідати. Ти можеш розповісти одній людині, якщо захочеш... А якщо пошепки, то це не вплине на здійснення твоїх бажань.

Я зраділа. Як приємно поділитися з кимось, особливо з міс Анабеллю. І я сказала:

— Спочатку я побажала мати тата і маму. Потім я загадала, щоб ви з Джоелом були ними. І, зрештою, щоб ми всі були разом.

Вона довго мовчала, і я подумала, чи не шкодує вона про те, що я їй сказала.

Ми приїхали на станцію. Екіпаж чекав нас, і дуже скоро ми вже опинилися в котеджі «Дика яблуня». Після того як я побувала в чарівному лісі й побачила зачарований замок, який видавався ще більш похмурим, ніж будь-коли.

Міс Анабель поцілувала мене і сказала:

— Я мушу поспішати, щоб встигнути на потяг.

Вона все ще мала такий вигляд, що здавалося, ніби от-от заплаче, хоча й усміхалася. Я слухала цокіт кінських копит, які несли її геть.

У моїй кімнаті лежали два пакунки, які мені залишила міс Анабель. В одному була сукня з блакитного шовку зі стрічками. Це була найкрасивіша сукня, яку я коли-небудь бачила, і це був подарунок міс Анабелі на мій день народження. В іншому пакунку була книга про коней, і я знала, що це від Джоела.

О, який чудовий день народження! Але найсумніше в чудових святах те, що вони роблять наступні дні ще більш сірими.

Тітка Амелія прокоментувала дядькові Вільяму нашу прогулянку так:

— Тривожно!

Можливо, вона мала рацію.

Наступні кілька тижнів я жила, здавалося, уві сні. Я постійно дивилася на блакитну сукню, яка висіла в моїй шафі. Я її не одягала.

— Вона зовсім не пасує, — сказала тітка Амелія, і я дійшла висновку, що вона має рацію. Вона була надто гарною, щоб її вдягати. На неї можна було лише дивитися. У школі міс Брент запитала:

— Що на тебе найшло, Сьюеллін? Останнім часом ти дуже неуважна.

Ентоні Фелтон сказав, що я ходила вночі на шабаш, роздягалася догола, танцювала в хороводах і цілувала козу фермера Міллса.

— Не будь дурнем, — відповіла я йому. Гадаю, інші погодилися, що він просто все вигадує. Тітка Амелія ніколи б не дозволила мені вийти вночі й роздягнутися, бо це непристойно, а цілувати козу було б шкідливо для здоров'я.

Я читала книжку про коней, щойно з'являлася нагода, хоча вона була трохи складною для мене. Я завжди сподівалася, що одного дня міс Анабель знову приїде і відвезе мене до зачарованого лісу. Перш ніж я зустрінусь із Джоелом, я вже мала б знати щось про коней. Тоді я подумала: якою ж я була дурепою, що не побажала того, що легко було б здійснити, наприклад ще один день у лісі замість батька та матері. Батьки й матері мають бути одруженими. Вони геть не були схожими на міс Анабель та Джоела.

Я зацікавилася кіньми. Ентоні Фелтон мав поні, і я попросила його, щоб він дозволив мені покататися. Спочатку він глузував з мене, а потім, гадаю, йому спало на думку, що якщо я спробую поїхати верхи, то неодмінно впаду, і це буде дуже весело. Тож мене відвели до загону, що прилягав до маєтку, я сіла на поні Ентоні й рушила полем.

Це просто диво, що я не впала. Я постійно думала про Джоела й уявляла, що він спостерігає за мною. Мені так хотілося сяяти в його очах.

Ентоні розчарувався і більше не дозволяв мені кататися на його поні.

Міс Анабель знову приїхала в листопаді. Вона була блідішою і худішою. Вона сказала, що хворіла на плеврит і не могла приїхати раніше.

— Це єдине, що мене стримувало, — сказала вона мені.

— Ми знову поїдемо до лісу? — запитала я.

Вона сумно похитала головою, як мені здалося.

— Тобі сподобалося? — палко запитала вона.

Я стиснула долоні й кивнула. Бракувало слів, щоб передати, як мені це сподобалося.

Вона мовчала, мала дещо сумний вигляд. Я сказала:

— Це був чудовий замок. Він не був схожий на справжній. Я думаю, це один з тих, які іноді зникають. Хоча там була дівчинка з хлопчиками, і вони увійшли туди. І там був кінь. Я їздила верхи на тому коні. Ми скакали на ньому. Це було так захопливо.

— Тобі це так сподобалося, Сьюеллін?

— Так, мені сподобалося більше, ніж будь-що в моєму житті.

Пізніше я почула її розмову з тіткою Амелією.

— Ні, — сказала тітка Амелія, — я не згодна, міс Анабеле. — Де б ми його тримали? Ми не можемо собі цього дозволити. Було б іще більше розмов, ніж зараз, а їх і так достатньо, можу вас запевнити.

— Це було б так добре для неї.

— Це спричинить нові чутки. Не думаю, що містер Плантер на це погодиться. Існують якісь межі, міс Анабеле. І в такому місці, як це... Наприклад, ваші візити. У таких випадках зазвичай візити відсутні.

— Знаю, знаю, Амеліє. Але вам добре заплатять.

— Річ не в грошах. Річ в іміджі. У такому місці, як це...

— Гаразд, облишмо це на деякий час. Мені б тільки хотілося, щоб вона поїздила верхи, їй би це сподобалося.

Усе це було дуже загадково. Я знала, що міс Анабель хотіла подарувати мені поні на Різдво, але тітка Амелія не дозволила.

Я дуже розсердилася. Я повинна була загадати бажання про поні. Це було б розумно. Я була дурною і загадала нездійсненне.

Міс Анабель поїхала, але я знала, що вона скоро повернеться, хоча й чула, як тітка Амелія просила її не приїжджати надто часто. Це було дещо підозрілим.

Я попросила Ентоні Фелтона дозволити мені ще раз покататися на його поні, але він відмовився.

— Навіщо я маю це робити? — запитав він.

— Тому що я ледь не отримала власного поні, — відповіла я.

— Що ти маєш на увазі? Як це *ти* могла ледь не отримати його?

— Я ледь не отримала його, — наполягала я.

Я уявила, як проїжджаю повз стайню Фелтонів на поні, який був би набагато красивішим за поні Ентоні Фелтона, і була така розлючена й розчарована, що зненавиділа Ентоні й тітку Амелію. Я не могла сказати про це тітці Амелії, тому сказала Ентоні.

— Ти відьма і байстрючка, — відповів він, — і це жахливо бути обома одразу.

Метті Грей більше не сиділа біля свого котеджу. Було надто холодно.

— Цей вітер, що гуляє галявиною, пронизує мене до кісток, — сказала вона. — Це погано для моїх суглобів.

Її суглоби були причиною ревматизму, а взимку вони боліли так сильно, що вона не могла відійти від вогню.

— Мої старі гвинтики сьогодні мене дістали, — казала вона. — Це не жарт. Але Том розпалить гарний вогонь, а що може бути приємнішим за добре дров'яне вогнище? А коли на плиті співає чайник... це як наблизитися до янголів на небесах, кажу тобі.

У мене з'явилася звичка заходити до котеджу Метті, коли я поверталася додому зі школи. Я не могла залишатися довго, тому що тітка Амелія не повинна була знати про ці візити. Вона б цього не схвалила. Ми були «вище за рангом», ніж Метті. Це було досить складно, бо, хоча ми не були на рівні лікаря та пастора, які самі не зовсім відповідали рангу сквайра, ми все ж були дещо вище за Метті.

Метті зазвичай просила мене відрізати шматок хліба від великого буханця.

— Тобі окрасць, люба.

Я настромляла його на довгу виделку для тостів, яку дядько Тома виготовив у кузні, і тримала над вогнем, поки він не ставав золотаво-коричневим.

— Чашка доброго міцного чаю і гарний товстий шматок смачного рум'яного хліба, власне вогнище, вітер, що свистить надворі, а ти сховався від усього... Не думаю, що може бути щось, краще за це.

Я не погоджувалася з Метті. Існував ще зачарований ліс, тканина, розстелена на траві, курячі кісточки і двоє прекрасних людей, не схожих на тих, кого я знала. А ще там був зачарований замок, який проглядав крізь дерева, і кінь, на якому можна було скакати галопом.

— Про що ти думаєш, крихітко Сьюеллін? — запитала Метті.

— У кожного свої вподобання, — відповіла я. — Можливо, декому не до вподоби тости та міцний чай. Можливо, їм подобаються пікніки в лісі.

— Саме це я і хотіла сказати. Те, що людині подобається, еге ж? Що ж, моя мрія така. А тепер розкажи про свої мрії.

І перш ніж я усвідомила це, я вже розповідала їй. Вона слухала.

— І ти бачила цей ліс, так? І бачила цей замок? І тебе туди забрали? Я знаю, це була жінка, яка приїжджає.

— Метті, — сказала я схвильовано, — а ти знаєш, що якщо зламати кісточку бажання і дістати більшу частинку, то можна загадати три бажання?

— О так, це старий трюк. Коли ми були маленькими, час від часу нам давали курку... це було недільне частування. Її обскубували, начиняли... а коли все було готово, ми, малі, зазвичай билися за кісточку бажання.

— Ти коли-небудь загадувала бажання? Твої бажання здійснювалися?

Вона трохи помовчала, а потім сказала:

— Так. Я вважаю, що прожила гарне життя. Так, вважаю, що мої бажання здійснилися.

— Як ти думаєш, мої теж здійсняться?

— Так, думаю, так. Одного разу у тебе все буде добре. Вона дуже гарна жінка, та, яка приїжджає до тебе.

— Вона прекрасна, — мовила я. — А він...

— Хто він, любя?

Я подумала: «Я забагато говорю. Я не повинна... навіть із Метті».

Я боялася, що якщо все розкажу, то виявиться, що цього насправді не було, що мені це тільки наснилося.

— О... нічого, — сказала я.

— Ти спалила тост. Байдуже, зішкреби цей нагар у раковину.

Я зішкребла підгорілу частину хліба й намастила його маслом. Заварила й розлила чай. Потім трохи посиділа, дивлячись на образи у вогні. Я бачила, як дерево там світилося червоним, синім і жовтим. І там був замок.

Раптом попіл упав на решітку — і картину знищено. Я знала, що мені вже час іти. Тітка Амелія побачить, що мене нема, і почне розпитувати.

Наближалось Різдво. Діти пішли до лісу збирати падуб і плющ, щоб прикрасити шкільну кімнату. Міс Брент установила поштову скриньку в холі свого будинку, і ми вкидали туди листівки з побажаннями нашим друзям. Напередодні Святвечора, коли заняття закінчилися, міс Брент виступила в ролі листоноші: відкрила обгорнуту папером скриньку, вийняла листівки і, сидячи за столом, називала наші імена, а ми підходили й забирали ті, що були адресовані нам.

Ми всі хвилювалися. У класі ми виготовляли власні листівки, шепотілися і сміялися, коли щось малювали на клаптиках паперу, і таємно складали їх, писали на них імена тих, кому адресували послання, і вкидали до скриньки.

У другій половині дня відбувався концерт. Міс Брент грала на фортепіано, а ми всі разом співали. Ті, хто мав гарний голос, співали соло, а інші декламували вірші.

Це був чудовий день для всіх нас, і ми з нетерпінням чекали на нього кілька тижнів.

Ще більш зворушливим для мене був візит міс Анабелі. Вона приїхала напередодні шкільної вечірки. Привезла мені пакунки, на яких було написано: «Відкрити на Різдво». Але я завжди раділа самій міс Анабелі, ніж тому, що вона мені привозила.

— Навесні, — сказала вона, — ми влаштуємо ще один пікнік.

Я була у захваті.

— На тому самому місці! — вигукнула я. — А курячі кісточки будуть?!

— Так, — пообіцяла вона. — І ти зможеш загадати більше бажань.

— Можливо, мені не дістанеться більший шматок кістки.

— Думаю, дістанеться, — сказала вона з усмішкою.

— Міс Анабеле, а він... Джоел буде там?

— Я думаю, може бути, — сказала вона. — Він тобі сподобався, чи не так, Сьюеллін? — запитала вона.

Я завагалася. Сподобався — це не зовсім те слово, яке можна вживати до богів.

Вона була стривожена.

— Він тебе не налякав?

Я знову промовчала, а вона продовжила:

— Ти хочеш побачити його знову?

— О так! — палко вигукнула я, і вона, здавалося, була задоволена.

Мене огорнув смуток, коли приїхав екіпаж, щоб відвезти її на станцію. Утім, було не так сумно, як зазвичай, тому що, хоча до весни було ще далеко, все-таки вона настане, і тоді переді мною відкриється чудова перспектива лісу.

Дядько Вільям завершив роботу над різдвяними яслами. Він майстрував їх у сараї, і тепер вони стояли в церкві, а в них лежала фігурка Дитяти Ісуса. Троє хлопців зі школи мали виступити мудрецями. Один з них — син вікарія, тому що вікарій прагнув цього, і мені здавалося, що це було цілком природно. Другий — Ентоні Фелтон, бо він був онуком сквайра, до того ж його сім'я щедро жертвувала на церкву й дозволяла влаштовувати всі весняні свята і благодійні ярмарки на їхніх галявинах, а коли дощило — у великій залі. Третій — Том, бо мав гарний голос. Дивно було чути той ангельський голос, володарем якого був досить неохайний хлопчик. Я раділа за Тома. Це — велика честь. Метті була у захваті від цього.

— У його батька був гарний голос. Як і у мого дідуся, — казала вона. — Це успадковується.

Том почепив величезну гілку падуба над картиною «Повернення моряка» в кімнаті Метті, що додало їй яскравих барв. Я часто розглядала «Повернення моряка», тому що аж ніяк не очікувала побачити саме цю картину в Метті. Вона видавалася дещо похмурою. По-перше, це була гравюра, тобто вона не була кольоровою. Моряк стояв біля дверей котеджу з пакунком на плечах. А його дружина безтямно дивилася перед собою, наче очікувала не повернення коханої людини, а якоїсь великої катастрофи. Метті розповідала про цю картину зі сльозами на очах. Було дивно, що людина, яка може сміятися з випробувань реального життя, ллє сльози через уявні випробування когось на картині.

Я попросила її розповісти мені цю історію.

— Ну, — сказала вона, — це було так. Бачиш там ліжечко? У ньому лежить маленька дитинка. Це дитя не мало з'являтися на світ, тому що моряка не було три роки. А вона народила малюка, поки він був відсутній. Йому це не подобається... і їй теж.

— Чому йому не подобається? Здавалося б, він має радіти, що повернувся додому й побачив там маленьку дитину.

— Ну, це означає, що вона не його, і йому це не подобається.

— Чому?

— Ну, він, можна сказати, ревнивий. Узагалі було дві картини. Моя мама поділила їх, коли помирала. Вона сказала: «“Повернення” — для тебе, Метті, а “Відправлення” — для Емми». Емма — моя сестра. Вона вийшла заміж і поїхала на північ.

— Забрала «Відправлення» з собою?

— Забрала. Я не часто думаю про це. Але хотіла б мати пару. Хоча «Відправлення» дуже сумне. Він убив її, розумієш, приїхали поліціанти і його ув'язнили, а потім стратили. От що означало «Відправлення». О, охоче подивилася б на цю картину.

— Метті, — запитала я, — а що сталося з дитям у ліжечку?

— Хтось подбав про нього, — відповіла вона.

— Бідолашне маля! Воно втратило і маму, і тата.

Метті швидко перейшла на інше:

— Том розповідав мені про поштову скриньку, яку ви поставили в школі. Я сподіваюся, що ти написала Томові щось приємне. Він хороший хлопчик, наш Том.

— Я намалювала чудового коня, — відповіла я.

— Томові сподобається. Він дуже любить коней. Ми плануємо віддати його навчатися до коваля Джоллі. Ковалі знаються на конях.

Зустрічі з Метті завжди швидко добігали кінця. Їх завжди затьмарювала думка про те, що тітка Амелія чекає на мене вдома.

Після відвідування Метті котедж «Дика яблуня» видавався безрадісним. Лінолеум на підлозі було відполіровано до блиску, а над зображеннями Христа і святого Стефана не було падуба. Він, безумовно, був би там недоречним, а прикріпити гілочку над суворою королевою і справді образило б Її Величність.

— Від них тільки бруд, — коментувала тітка Амелія. — Скрізь краплі від ягід, що падають.

Настав урочистий день. Ми співали, а найталановитіші — мене серед них не було — декламували і співали соло. Поштову скриньку було відкрито. Том надіслав мені гарний малюнок коня, а на папері написав: «Щасливого Різдва. Щиро твій — Том Грей». Усі надсилали одне одному листівки, тож їх було дуже багато. Листівка, яку я отримала від Ентоні Фелтона, не містила добрих побажань. Хлопець радше хотів мене образити, намалювавши відьму на мітлі. Вона мала темне волосся і чорну родимку на підборідді. «Зичу тобі чаклунського Різдва», — написав він. Малюнок вийшов невдалим, і я вдоволено відзначила, що відьма більш схожа на міс Брент, ніж на мене. Я помстилася, надіславши йому малюнок надто огрядного хлопчика (Ентоні був пожадливий і більш ніж схильний до повноти), який тримав різдвяний пудинг. «Не погладшай на Різдво, щоб мати змогу покататися верхи», — написала я. Він мав би зрозуміти, що листівка натякає на те, що він іще погладшає.

На Святвечір випало небагато снігу, і всі сподівалися, що він трохи полежить. Натомість він розтанув, щойно торкнувшись землі, і незабаром перетворився на дощ.

Я пішла на опівнічну відправу з тіткою Амелією і дядьком Вільямом. Це мало б стати пригодою, оскільки ми вирушили пізно ввечері. Утім, про яку справжню пригоду могла бути мова, коли я йшла між двома моїми суворими опікунами, а потім непорушно сиділа поруч із ними на лавці.

Під час відправи я куняла, тому зраділа, коли повернулася додому. Потім настав різдвяний ранок, зворушливий, незважаючи на те, що в мене не було різдвяної панчохи. Я знала, що інші діти мають її. Я вважала, що вершина блаженства — бачити, як твоя панчоха роздувається від подарунків, і занурювати туди руку, щоб витягти всі ці гостинці. «Це по-дитячому, — сказала тітка Амелія, — і псуються панчохи. Ти вже надто доросла для таких забавок, Сьюеллін».

У мене були ще подарунки від Анабелі. Знову одяг — дві сукні, одна дуже гарна. Синю сукню, яку вона мені подарувала, я одягла лише одного разу, коли вона приїхала. Цього разу вона подарувала одну шовкову, другу — вовняну та чудову муфту з тюленьчої шкіри. А ще три книжки. Я була в захваті від цих подарунків і дуже шкодувала, що Анабель не мала змоги вручити їх мені особисто.

Від тітки Амелії я отримала фартух, а від дядька Вільяма — пару панчіх. Я не дуже їм зраділа.

Уранці ми пішли до церкви, потім повернулися додому й пообідали. На обід була курка, але цього разу не було жодної згадки про кісточки бажань. Потім ми смакували різдвяний пудинг. Після обіду я читала свої книжки. Це був страшенно довгий день. Мені дуже хотілося побігти до котеджу Греїв. Утім, Метті пішла до сусідньої садиби, і звідти долинали сміх та веселі голоси, що розливалися по галявині. Почувши ці звуки, тітка Амелія почала буркотіти, що Різдво — це урочисте свято. Це день народження Христа. Люди повинні бути урочистими, а не поводитися як язичники.

— Я думаю, що воно має бути радісним, — зауважила я, — адже Христос народився.

Тітка Амелія зауважила:

— Сподіваюся, у тебе не виникнуть дивні ідеї, Сьюеллін.

Я чула, як вона ремствує дядькові Вільяму, що в цій школі навчаються різні діти і що шкода, що таким людям, як Греї, дозволяють відвідувати навчальний заклад разом із пристойними дітьми.

Я мало не вигукнула, що Греї були найкращими людьми, яких я знала, але розуміла, що марно намагатися пояснити це тітці Амелії.

Наближався День подарунків... ще одне свято, не таке гучне, як Різдво. Дощило. Поривчастий південно-західний вітер гуляв над галявиною.

Довгий день. Я могла тільки милуватися своїми подарунками і думати, коли ж одягну шовкову сукню.

На Новий рік приїхала Анабель. Тітка Амелія розпалила у вітальні вогнище — рідкісна подія — і підняла венеціанські жалюзі, бо більше не могла скаржитися на те, що сонце псує меблі.

У променях зимового сонця кімната все ще була похмурою. Жодна з картин не стала від світла більш радісною. Святий Стефан здавався ще більш замученим, королева — ще більш неприємною, а Христос зовсім не змінився.

Міс Анабель приїхала у звичний час — одразу після вечері. Вона мала чарівний вигляд, їй пасували пальто, оторочене хутром, і муфта з тюленьчої шкіри — просто як моя старша сестра.

Я обійняла її і подякувала за подарунки.

— Якось, — сказала вона, — ти матимеш поні. Я наполягатиму на цьому.

Ми розмовляли, як завжди. Я показала їй свої книжки, ми говорили про школу. Я ніколи не розповідала їй про те, як мене дразнять Ентоні Фелтон та його друзі, бо знала, що це її засмутить.

Так минув день з Анабеллю, і в певний час прибув екіпаж, щоб забрати її назад на станцію. Здавалося, це був черговий її візит, але виявилося, що це не зовсім так.

Метті розповіла мені про якогось чоловіка в готелі «Кінг Вільям».

Том працював там після школи, заносив багаж у номери і взагалі намагався бути корисним.

— Це друга тятива його лука, — сказала Метті. — На той випадок, якщо з ковалем не вийде.

Том розповів їй про чоловіка в готелі, а Метті переповіла мені.

Вона сказала:

— Учора в готелі було багато гамору. Якийсь високий могутній джентльмен зупинився в найкращому номері. Він був дуже розлючений. Коли вийшов з потяга, на станції не було екіпажа, який доставив би його до готелю «Кінг Вільям». А як він міг там бути? Ним же користувалися, чи не так? — Метті підштовхнула мене. — У тебе ж учора була відвідувачка? Ну от, містеру Високому-Могутньому довелося почекати. Такі джентльмени не дуже люблять... коли їх змушують чекати.

— Але ж екіпаж дуже швидко дістався котеджу «Дика яблуня» й одразу повернувся назад на станцію.

— Однак заможні поважні джентльмени не люблять почекати бодай одну хвилину, поки їх обслужать. Я дізналася про це від Джима Феннера. (Він був нашим начальником станції, носильником і людиною, яка виконує будь-яку роботу на станції.) Він стояв на пероні й лютував, поки екіпаж відвозив вашу молоду леді. Він повторював: «Куди він поїхав? Чи далеко?» А старий Джим — такий засмучений, бо бачить, що це справжній джентльмен, — каже: «Ну, сер, це недовго. Він тільки-но вирушив на галявину до котеджу “Дика яблуня” з молодою леді». «Котедж “Дика яблуня”, — реве той, — і де це може бути?» «Це на галявині, сер. Біля церкви. Приблизно за два кроки. Молода леді могла туди дійти пішки за десять хвилин. Але вона завжди користується екіпажем і замовляє його, щоб повернутися назад

і встигнути на потяг». Найімовірніше, це вгамувало його, і він сказав, що чекатиме. Чоловік поставив Джимові багато запитань. Він виявився балакучим джентльменом, коли не сердився. Він став ввічливим і дав Джимові п'ять шилінгів. Не щодня Джимові так щастить. Він сподівається, що цей джентльмен залишиться тут надовго.

Звісно, я не могла розмовляти з Метті далі, тому залишила її і побігла назад до котеджу. Темніло вже рано, і ми вийшли зі школи в сутінках. Міс Брент казала, що взимку ми повинні вирушати о третій, отже, діти, які живуть досить далеко, матимуть змогу повернутися додому, перш ніж смеркатиметься. Улітку ми закінчували о четвертій. Ми починали о восьмій ранку замість дев'ятої, як улітку, а о восьмій було ще досить темно.

Тітка Амелія збирала листя в букет:

— Я віднесу його до церкви, Сьюеллін. Це для вівтаря. Шкода, що цієї пори року немає квітів. Вікарій сказав, що без осінніх квітів церква буде порожньою, тож я запропонувала знайти якесь листя, щоб ми могли його використати. Ця ідея видалася йому гарною. Ти можеш піти зі мною.

Я поклала шкільний портфель у своїй кімнаті і слухняно спустилася вниз. Ми перетнули галявину до церкви.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

BOOK2GO
ЕЛЕКТРОННІ КНИГИ

КУПИТИ